

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

En gång

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

8

Verldens världar icke eder susning
Kallar mig en gång till fritens land.

Hösten hand i hand med eskulsfriden
Lyckes redan hvar sitt farnväl,
Men på flickans läppar svärfvar lösen
Och dess ädler brinner i dess själ.

Sköna flickor, låga bygdens tårnor,
Eder blick är än så ljus och mild,
Så glad i månens tunderklara stjernor
När den mörka natten ter sin bild.

Dot farnväl i skogar, låga lunder,
Ångar, sjöar och du gröna strand,
Jag er bjuder afskedstimmans stunder,
Ewigt brutet är vårt vänskapsband.

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

En gång

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg
En gång som jag såg en gång som jag såg

GS 1338

Den flykten mycket vackra

Kärleks-Visor.

- 1) Suru kan jag vara nöjder, ic.
- 2) Vid fullen i dalen, ic.
- 3) Sörjgått ej mig, o flicka! ic.
- 4) Kom, sköna Maj, och blicka ic.
- 5) Sösten nalkas dyster af naturen, ic.

Uppsala, tryckt hos E. G. 1845.

Den som i dalen stod en blomma,
 Gitt ett minne lif, och äroret komma,
 Att hon utan lif, och äroret komma,
 Zälen tinner på det linder kvar.
 Den som i dalen stod en blomma,
 Gitt ett minne lif, och äroret komma,
 Att hon utan lif, och äroret komma,
 Zälen tinner på det linder kvar.
 Den som i dalen stod en blomma,
 Gitt ett minne lif, och äroret komma,
 Att hon utan lif, och äroret komma,
 Zälen tinner på det linder kvar.

Den Femte.

Den som i dalen stod en blomma,
 Gitt ett minne lif, och äroret komma,
 Att hon utan lif, och äroret komma,
 Zälen tinner på det linder kvar.
 Den som i dalen stod en blomma,
 Gitt ett minne lif, och äroret komma,
 Att hon utan lif, och äroret komma,
 Zälen tinner på det linder kvar.
 Den som i dalen stod en blomma,
 Gitt ett minne lif, och äroret komma,
 Att hon utan lif, och äroret komma,
 Zälen tinner på det linder kvar.

2

6

Förgåt mig ej, när efter långa åren,
 Min ansigts bild så helt förändrat sig,
 När tiden strött de glesa silfverhåren;
 Förgåt ej mig, förgåt ej mig!

Den Sjerde.

Kom sköna Maj, och blicka
 Med milda blick ner!
 Jag är en liten flicka,
 Som dansar blott och ler.
 Det är så sött om våren
 Att under lek och ras,
 Strö blommor uti håren
 Och sätta löf i glas.

Se böljan rörd af våstan
 Och stora drifvan småst,
 Och rågen broddas nästan
 På våra åkerfält.
 På gål'n är djupa puskar,
 Dit Calle går ibland,
 Och bygger rara slugar,
 Och fästningar af sand.

Snart kommer nog en årla
 Och säger det är vår;
 Snart daggens silfverperla
 I Sippans sköte står.
 Bror Calle! och hur' roligt
 Att vid en aftonstund
 Gå hand i hand förtroligt
 Omkring i gröna lund.

Den Första.

Huru kan jag vara nöjder,
 Huru kan jag vara glad,
 Då mitt hjerta till oro sig böjer,
 Och hafver ingen gläder då.

Alla mina glada dagar
 Uti sorg förvandlat sig.
 Den wännen jag så högt hafver älskat
 Han är borta, han är alls icke här.

Ingen dyrk och ingen nyckel
 Kan upplåsa detta bröst,
 Ty det finns ingen människa på jorden,
 Som kan gifwa mig någon tröst.

När, som himmelens flockor skola ringa
 Sista timman för mitt lif,
 Då öppnar sig wäl den kärlek,
 Som varit förbörder för mig.

Mins du wäl den sälla dagen,
 Då wi wärdt hand hopfnadt,
 Du lofwade då tro och kärlek,
 Men nu hafver du det uppladt.